

Publicerad 2004-10-23 23:30 av Henkko

julen 2002

Dagarna efter drömmen så befinner jag mig i ett luddigt, nästan berusat tillstånd. Jag stöter på henne i skolan och lägger märke till att hon hade gjort flätor av sitt hår, de ligger alldeles tätt kring hennes huvud.

Jag säger till henne att det var fint, och hon svarar att hon också är nöjd med dem. Jag har köpt ett par nya jeans och hon påpekar att hon tyckte min rumpa var sexig.

-looking good, säger hon och jag ler som ett får med mungiporna uppdragna åt öronen till.

Det är som sagt endast ett par dagar kvar på jullovet. Vilken intensiv vecka det har varit!

Lektionerna om Digerdöden, korstågen och Gustav Vasa känns inte längre lika sövande, jag tänker istället på henne där hon sitter i klassrummet intill och snurrar nervöst med pennan på det rutade skrivblocket.

Dagen innan avslutningen passar jag på att klippa mig hos frisören. Ni hade inte gissat fel om ni trott att jag avskyr frisören. Drop in – Dropp out heter salongen och kön är oroväckande lång. Jag blir tilldelad en nonchalant, tuggummituggande tjej och ryser. Jag minns felklippningen för ett år sedan då en liknande flicka hade friserat mig så vårdslöst att jag hemma tvingats kalraka mig. Det blir dock till min förvåning lyckat, rufsigt och kortklippt. Jag känner mig på hemvägen oemotståndlig och en smula löjlig. Drar ofta med handen i nacken för att känna det härliga kortklippta håret rispa mot fingrarna.

Fredagen den 21 december vaknar jag till väckarklockans brandlarmshöga signal. Mitt rum i källarvåningen är otroligt hemtrevligt på vintern. Golvvärmens värmer skönt mina frusna fötter när jag placerar dem på det röda kaklade golvet med vit spackling. Min katt, Maja, ligger utvräkt på en ljummen klädhög under fotöljen. Hon sprattlar och vrider sig när hon får se att jag vaknat, sedan rusar hon upp till matskålen.

Så fort jag kliver över tröskeln så isar stengolvet mina fötter, golvvärmens är endast installerad i mitt rum. Jag återvänder och tar på mig filttofflorna.

I köket möter mor mig med en tallrik pepparkakor. De är bakade enligt ett familjerecept och smakar bättre än allt annat jag ätit i kakväg. Jag återkommer till en beskrivning av henne senare. För tillfället tilldelas hon egenskapen snäll.

Julstjärnan hänger i fönstret och sprider ett orange ljus vid matbordet. Jag tittar ut och ser först den snöklädda häcken framför huset, sedan en snutt av gatan. På andra sidan gatan ser jag en till snötäckt häck, och ett hus bakom den. Det är fortfarande mörkt med undantag för den gatlampas sken.

Plogbilen hörs närma sig och jag ler inombords när jag inser att grannens bil kommer bli begravd i en snövall.

Hela vägen till folkhögskolan går jag i dimmornas värld, jag bearbetar bilden av Zahra med alla sinnen och hinner inte ens ägna en tanke på hur jag uppfattas av omgivningen. det känns otroligt befriande till en början, att ha riktat allt fokus på en annan individ, men det skulle senare visa sig mycket smärtsamt.

I skolan får vi se ett klassiskt Luciatåg och lyssna på skolkörens högtidliga sång för att sedan slussas ner till den lilla kyrksalen och äta julkakor. Jag hamnar av en slump vid samma rangliga lilla bord som Zahra och känner en ilning stråla genom kroppen, från tårna och upp till hjässan där den orsakar tumult och tröghet.

Vi ler igenkännande mot varandra.

-vad tycker du om julen? Är det inte ganska trevligt ändå? Frågar jag

-jag gillar inte julen, svarar hon med blicken riktat någonstans i kaffekoppen, kanske för att jag inte har en stor familj att fira den med. Det brukar bara bli jag morsan och syrran. Det är därför jag åker till Gambia

över jul

-det låter skönt

-ja, det ska bli skönt

-har du vaccinerat dig? Frågar jag och undrar sekunden efteråt varför jag frågade det.

-Ja, tre sprutor i rumpan svarar hon. Jag överlever nog

-Vad bra, mumlar jag generat

det uppstår en obekväm tystnad sedan kommer ett par av hennes kompisar och jag förvandlas återigen till återhållsam iakttagare.

När vi reser oss frågar jag henne om jag kan få hennes E-mail

-öhh..visst, säger hon och skriver upp adressen på baksidan av ett papper hon tar fram ur bakfickan, jag måste följa med mina kompisar nu, men ha en bra jul Henrik

-detsamma, ha det så kul i Gambia, Säger jag och ser henne försvinna ut i den blågråa morgonen. Jag för pappersbiten till näsan och drar in hennes lukt

Jag tar sällskap med Bengan ner mot tunnelbanan och vi pratar för en gångs skull väldigt obehindrat till varandra.

-visst är hon fin? Zahra alltså, säger jag plötsligt

-ja, hon är bäst, svarar Bengan, men gå inte och bli kär i henne bara. Du vet kanske?

-Vet vaddå?

-Jag tror hon är, säger Bengan, knyter händerna och slår ihop dem så att knogarna på tummarna möts

-Lesbisk? Undrar jag förbryllat?

-javisst! utropar bengan, det är ju allmänt känt

-Det tror jag inte, hon har ju flirtat med mig hela veckan svarar jag. inom mig var jag inte alls lika säker

-Jaja, jag kan ju inte vara hundra, och hon har haft en kille det vet jag men bli inte besviken om det visar sig vara sant

Vi säger god jul och skiljs åt vid t-centralen. Jag kliver på tåget mot farsta strand och funderar hela vägen hem på det Bengan nyligen hade sagt. Kunde det stämma? Hade jag varit så blind?

Detta kommer att bli ett hiskeligt långt jullov, det känner jag på mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Henkko med Poeter.se id #1314 innehar upphovsrätten